

134

N16

Куда Київ-47

Трошпект

Теремочи, 50

редакції газети

Кому «Сільські діти»

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

287300 Литин

Вінницької обл.

Левко, 41-11

Муравський В. І.

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

страхливе життя. Яка жива мука людей, коли
лиш легь переставляли кони, хлопцями і дівчатка йшли
зі школи з радієм 5 кілометрів і як було стра-
дивитись коли в канаві лежить ще жива людина, дитина
не говорить, лише щось губами просить, а що ти
ї йому даєш, коли сам голодний, як їжж.

Травда в нашому селі Літинські Хутори була
створена у 1932 по 1933 рік, бригада, як її тоді люди
називали "Легка кавалерія" ця бригада під керівниц-
твом активіста Павла Танасюка від Величанської
сільради, куди входило наше село вбивалась в потну
жату і забирали все до зернини.

Таміятаю мати схопила торбинку з квасолею і
кинула між нас напіз де нас було 6 дітей, думаючи
що не знайдуть, то Панасюк став кригати - дивись,
(саял) пішов в дудку курцуня, завтра тебе дудку
тому саямолі не буде. Однак я в комсомолі зали-
шився, не кінчив 5 клас не зміг вчитись покинув школу
і пішов листоношею, мені писали в день 1 тирчод

Травда до нас прибув 25-тиєчник - комуніст
Закусимов з дружиною, то не знаю з яких-токих
міркувань організували в колгоспі обід, щоденно
хто працював видавали кілограм віки-зерном, а
малоті, чи потовкати не було на гоми, бо "Легка
кавалерія"

...і сестричка не могла в о
они ще малі.

Томерла гядина і тирот дітей, гядько дошив, що
колосках було уже молоде зерно і він нарвав ко-
осків, якое їх потовк в мішку висушені в негі, на-
арив наші, найсь і сам помер.

А ми тугнулись, як могли. Я, як старший замишав
сім'ї добудувати їжу в дигини. Ми тими дугте в задо-
гепалю місці і потім в сени туди прилігало ти-
гі дигини пагок і тусей і от і роздзався і лозив
о купинах вишукувати яйця, прикосив до долу, то
ама дімля їх по норі потягну, а тими часом
дугте добре змів лозити на дерева то додалько
ставав яйця ворон, сорок, кобчиків. А ще корчолнам
в луг туди ми з сестричками ходили пастися, тоді
зам квасок і їли його тмелали, а потім боліло в
животі не сберпко, пригали, плакали від болю, потім
відуючий дець вийти насмер.

Батько помер від голоду, цілими сім'ями, то було
дно і вроді воно заруло, але тепер стали пригаду-
ти ту страшний голодну весну, аж страшно по-
матися - лізеш на дерево 25-30 метрів висоти, дістає
їздю, а там уже пусто, заліз по-шию у воду, а там
не нічого, обдер руки, ноги, виловив в лодовій воді
до долу йдеш пустим і голоднієнським, як вовк.

Були скептики, які тмелеско підсміювали:

Батько в сози, мама в сози,

А діти вмерли на дорозі,

білітували, однак залишилися маленькі діти,
яким надавали хову, а кригали-троцкісти.

А ще щоб спасти життя я помагаю де
дів до луку де було багато воронячого стада
і тихо підбирався до гнізда і ловив горнич
ворон, навіть і сорок, кобчиків, приноси в до
дому мама їх обробляла і ми тихо від
людей їли це м'ясо.

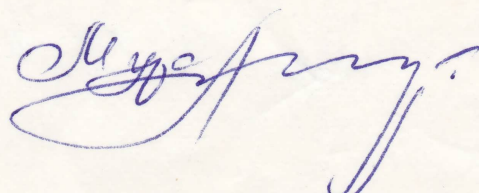
Їшли і чедко, і бредко, слюзи з очей, кон
ють коли ти береш цю чедоту в рот, але го
не рідна мати-уся забирає, а людина повинна
жити і ми вижили.

Станіслав Муравський

ветеран війни і праці, пенсіонер, інвалід II гр.
член КПРС

Літвин, Вітницької обл.
с.у. Петрівка, №1 кв. 11

тел. 2-12-76

Наше село не таке і мале, було
понад 200 дворів, а хліба збирали
їм не було кому, то приїхав
з Вітницької 100 дучи
аутовали.
В.М.